

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3495/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Miskolci Törvényszék 8.Bf.172/2024/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Miskolci Törvényszék által perújítási eljárásban 8.Bf.172/2024/12. számon meghozott ítélet, valamint azzal összefüggésben a Miskolci Járásbíróság 3.B.756/2023/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó az eredeti beadványában kérte továbbá az alapeljárásban a Miskolci Járásbíróság által 12.Fk.1069/2018/17. számon meghozott, valamint a Miskolci Törvényszék által 8.Bf.59/2020/22. számon meghozott ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is.
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény V. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdésének sérelmére alapította.
- [3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze.
- [4] Egy miskolci buszjáraton egy üres ülőhelyre való bejutással összefüggésben szóváltás, majd dulakodás tört ki, amelynek ellenérdekű érintettjei az indítványozó és az indítványozó édesanyja, valamint egy szintén miskolci illetőségű testvérpár voltak. A járművön történetekkel összefüggésben indítványozó és édesanyja, illetőleg a testvérpár egyaránt rendőrségi feljelentést tett. Az eset kapcsán a Miskolci Járási Ügyészség 2018. május 23. napján kelt vádiratában csoportosan elkövetett

garázdaság büntette miatt vádat emelt az indítványozó, mint I. rendű vádlott és édesanyja, mint II. rendű vádlottak, mint társtettesek ellen, továbbá a testvérpár férfi tagja, mint III. rendű vádlott ellen.

- [5] A Miskolci Járásbíróság 2019. január 29. napján kelt 12.Fk.1069/2018/17. számú ítéletében a rendelkezésre álló videófelvétel értékelésére, illetve tanúvallomásokra alapított döntésében az indítványozót társtettesként elkövetett garázdaság vétsége miatt 300.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte, míg II. rendű vádlott édesanyját ugyanezen vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta, ugyanakkor a vádirattal érintett III. rendű vádlottat a társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt emelt vád alól felmentette, mely ítélet a III. rendű vádlott vonatkozásában 2019. január 31. napján jogerőre emelkedett. Az ítélet ellen az indítványozó és édesanyja egyaránt fellebbezéssel élt. A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság ezt követően – a Kúria Bfv.III.1309/2019/14. számú határozata alapján megismételt eljárásban – a 8.Bf.59/2020/22. számú jogerős ítéletében indítványozót 1 év 6 hónapra próbára bocsátotta, édesanyjával szemben pedig megrovást alkalmazott.
- [6] Később indítványozó és édesanyja felkérésére egy igazságügyi szakértő által az esetet rögzítő videófelvételről egy feljavított képminőségű felvétel és annak alapján magánszakértői vélemény készült, melyet csatolva indítványozó a Legfőbb Ügyészhez fordult, majd akként nyilatkozott, hogy ezen beadványát perújítási nyomozás elrendelésére vonatkozó indítványnak tekintsék. A beadvány nyomán perújítási nyomozás került elrendelésre, melynek keretén belül a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Szakértői Intézete is szakértői véleményt készített, megállapítva a két felvétel azonosságát. Ezek alapján a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség 2023. január 13. napján perújítási indítványt terjesztett elő az indítványozó, valamint édesanyja vonatkozásában, melynek eredményeként a Miskolci Törvényszék 2023. március 7. napján kelt I.Bpi.47/2023/4. számú végzésével, hivatkozva a becsatolt magánszakértői véleményre, mint olyan új bizonyítékra, mely valószínűvé tette a terheltek felmentését, a terheltek javára megállapította, hogy a perújítás alapos és elrendelte a perújítást.
- [7] A perújítási eljárásban a Miskolci Járásbíróság a 3.B.756/2023/16. számú ítéletében a feljavított képminőségű kamerafelvételt és a magánszakértői véleményt megvizsgálva úgy foglalt állást, hogy a magánszakértői vélemény és a jobb minőségű felvétel alapján is az állapítható meg, hogy az indítványozónak a testvérpár hölgy tagjával szembeni, a bíróság megítélése szerint erőszakosnak minősülő magatartása indította meg az eseménysort, így indítványozó a húga védelmében fellépő harmadik személy szintén erőszakos magatartásával szembeni, általa az eljárás során mindvégig hangsúlyozott jogos védelemre megalapozottan nem hivatkozhat. Ennek okán a bíróság az indítványozó oldalán az eseményekbe fizikailag is beavatkozó édesanya tekintetében sem látta megállapíthatónak a jogos védelmi helyzetet, ugyanakkor megállapította azt is, hogy a feljavított felvétel alapján nem állapítható meg teljes

bizonyossággal, hogy az édesanya lendülő keze elérte volna a fiútestvér arcát, így ezt, a korábban a rosszabb minőségű felvétel alapján a terhére még ütésként értékelt mozdulatot, mint kétséget kizáróan nem bizonyítható tény nem lehet a terhére értékelni. Mindezek alapján a bíróság úgy határozott, hogy a perújítás az édesanya vonatkozásában alapos, ezért az alapügyekben hozott ítéleteket hatályon kívül helyezte, és a fentiekre tekintettel bizonyítottság hiányában felmentette a terhére rótt társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt emelt vád alól. Az indítványozó vonatkozásában is alaposnak minősítette a perújítást arra tekintettel, hogy az említettek miatt vele szemben sem csoportos, sem pedig társtettesi elkövetés nem állapítható meg a fiútestvér korábbi, illetve az édesanyjának a bíróság általi felmentése okán, és terhére egy, a korábbtól rövidebb, egy éves időtartamú próbára bocsátást állapított meg. Az ítélettel szemben mind az ügyészség fellebbezést jelentett be az indítványozó javára, mind pedig az indítványozó és édesanyja – továbbra is jogos védelemre hivatkozva – a bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében. Az ügyészség az indítványát később, annak írásbeli indokolásában akként pontosította, hogy az az indítványozó tekintetében fellebbezése a perújítás elutasítására irányul, tekintettel arra, hogy egyrészt az indítványozó bűnössége – a csoportos, illetve társtettesként történő elkövetés tekintetében bekövetkezett változástól függetlenül – garázdaság büntetében továbbra is megállapításra került, másrészt viszont ezzel összefüggésben korábban már jogerősen őt a bíróság marasztalta. Mindezek miatt sem a bűncselekmény hiányában történő felmentése nem merülhetett fel, sem pedig ismételt marasztalására (egy újabb próbára bocsátás révén) nem kerülhetett volna sor; ezért a perújítási kérelmet, mint alaptalant az ő vonatkozásában el kellett volna utasítania a bíróságnak.

- [8] A másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék az alkotmányjogi panaszban támadott 8.Bf.172/2024/12. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatva az indítványozó tekintetében a perújítást elutasította, az indítványozó édesanyja tekintetében megalapozottnak találta.
- [9] A jogerős másodfokú ítélettel, és azzal összefüggésben a korábbi bírósági döntésekkel szemben az indítványozó, valamint külön indítványban, az ítélet(ek) rá vonatkozó része tekintetében édesanyja is alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz [utóbbi indítvány IV/3497/2024. számon került iktatásra az Alkotmánybíróságon]. Az indítványozó a jelen eljárásban elbírált panaszában lényegében megismételve a korábbi bírósági eljárásokban előadott védekezését, az igazságügyi szakértő által digitálisan feljavított kamerafelvétel alapján másodperces bontásban tételesen megjelölt képkockákon látható mozdulatokat és elhangzó mondatokat részletesen értelmezve, megmagyarázva, indítványában arra hivatkozott, hogy vele szemben bűncselekmény megállapítása a jogos védelmi helyzet okán valójában nem is merülhetett volna fel. Véleménye szerint az általa előadottak alapján

egyértelműen megállapítható, hogy a bíróságok által garázdaságként minősített eseménysort valójában nem az ő, hanem a dulakodásban résztvevő, azonban az alapeljárásban már jogerősen felmentett III. rendű vádlott, a testvérpár férfi tagjának erőszakos viselkedése indította el; így az ő vonatkozásában – amellett, hogy ő maga támadó jellegű magatartást igazából nem is tanúsított – legfeljebb is csak jogos védelem megállapításának lett volna helye. Indítványában arra is utalt, hogy a bíróságok feltételezése szerint az ügy III. rendű vádlottjának az alapeljárásban jogos védelem címén, még a rosszabb minőségű videófelvevételek (és a tanúvallomások) figyelembevételével történt és a perújítási eljárásban már meg nem változtatható felmentése okán „kényszerhelyzetben” hozták meg a számára sérelmes döntésüket. Álláspontja szerint a bíróságok és a vádhatóság által megállapított tényállás lényeges tények tekintetében helytelen, valótlan tartalmú, a bíróság pedig a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által szerinte vétett eljárási hibákat nemhogy nem orvosolta, hanem azokat nem is észlelte, vagy figyelmen kívül hagyta, így az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának megalapozatlanságát nem küszöbölte ki; a bírósági döntések mindezek alapján a tisztességes eljáráshoz, valamint a személye ellen intézett jogtalan támadás elhárításához fűződő alapjoga sérelmét okozták. Amiatt, hogy a vádhatóság és a bíróságok véleménye szerint alaptalan és valótlan tényállást rögzítettek a vádiratban, illetve az ítéleteikben, aminek következtében a bűnössége végső soron megállapításra is került, a bírói döntés(ek) tartalmát tekintve sérültek az Alaptörvény V. cikkében és XXVIII. cikk (4) bekezdésében rögzített alapvető jogai; az eljárások egészét tekintve pedig sérült a XXIV. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése is. Ez utóbbi alapjogával összefüggésben sérelmezte a fent írtakon túlmenően azt is, hogy az eljárás során volt olyan, a jegyzőkönyv pontosítására, kiegészítésére irányuló kérelme, melyekre az eljáró bíróságtól semmilyen választ nem kapott. Az indítványozó mindezekon felül részletes elemzést adott elő a vonatkozó büntető anyagi és eljárási szabályok vonatkozásában, amelyben – a vitás eseménysort és magatartásokat saját szemszögéből értelmezve – rögzítette azon következtetését, hogy a garázdaság büntetettét szerinte mindenki számára nyilvánvalóan és bizonyítottan nem követte el, illetve nem ő, hanem legfeljebb a korábbi III. rendű, ám az alapeljárás során „törvénytelenül” felmentett vádlott követte azt el; ő maga pedig jogos védelmi helyzetben, ösztönös és védekező, nem pedig agresszív vagy erőszakos magatartást tanúsított.

- [10] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [11] 3.1. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában az Abtv. 27. § (1) bekezdésére és 26. § (1) bekezdésére egyaránt hivatkozott. Az Alkotmánybíróság azonban

megállapította, hogy az alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenességére [Abtv. 26. § (1) bekezdés] vonatkozó érvelést az indítványozó egyáltalán nem adott elő; illetve az alaptörvény-ellenesség megállapítását és a megsemmisítést nem valamely jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel való ellentétével összefüggésben, hanem kizárólag a bírói döntés(ek), a lefolytatott eljárás(ok) alapjogsértő voltával összefüggésben kérte. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a személyesen, jogi képviselő nélkül eljáró indítványozó tévedésből jelölte meg az Alkotmánybíróság eljárásának törvényi alapja tekintetében az Abtv. 26. § (1) bekezdését is, ezért eljárását kizárólag az Abtv. 27. § (1) bekezdésére vonatkozó indítványozói hivatkozás tekintetében folytatta le.

- [12] Az indítványozó, mint a folyamatban volt büntetőeljárások egyik terheltje nyilvánvalóan érintett, ezért az alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik.
- [13] Az indítványozó a Miskolci Törvényszék 2024. szeptember 11. napján kelt ítéletével szemben az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül, elektronikus úton 2024. október 22. napján, vagyis határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszát.
- [14] 3.2. Az Alkotmánybíróság Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a panasszal határidőben támadott bírói döntés az ügy érdemében hozott vagy eljárást lezáró döntésnek minősül-e, az indítványozó kimerítette-e a jogorvoslati lehetőségeit.
- [15] Az indítványozó által támadott bírói döntés, azaz egy már elrendelt perújítási eljárásban született másodfokú ítélet az ügy érdemében hozott bírói döntésnek minősül, vagyis az Abtv. hivatkozott rendelkezése értelmében alkotmányjogi panasszal támadható. A támadott döntéssel szemben további jogorvoslati lehetőség nem áll az indítványozó rendelkezésére, tehát jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó kimerítette. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a perújítás során hozott döntésekkel szemben benyújtott panasz esetén kizárólag ezen döntések alkotmányosságát vizsgálhatja; az alap-eljárás(ok)ban született döntések vizsgálata ezen indítvány alapján nem lehetséges {hasonlóan lásd pl.: 3529/2021. (XII. 13.) AB végzés, Indokolás [17]; 3215/2021. (V. 28.) AB végzés, Indokolás [13]}. A jelen ügyben ezért az indítványozó által azt eredeti beadványban szintén megjelölt és megsemmisíteni kért, a Miskolci Járásbíróság által 12.Fk.1069/2018/17. számon meghozott, valamint a Miskolci Törvényszék által 8.Bf.59/2020/22. számon meghozott ítéleteket az Alkotmánybíróság nem vizsgálta.
- [16] 3.3. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)-f)* pontjaiban foglalt követelmények tekintetében az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [17] Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)* pont: az Abtv. 27. § (1) bekezdés]; a

támadott bírói döntés(ek)e)t [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont: az Alaptörvény V. cikke, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdése]; tartalmaz azokkal kapcsolatos indokolást [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és d) pont] és kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott bírói döntés(ek) alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére is [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [18] 3. 4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [19] 3.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést illetően az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítvány nem vet fel olyan kérdést, amely az Alkotmánybíróságnak az érintett Alaptörvényben rögzített jogok kapcsán korábban kimunkált gyakorlatára tekintettel újként, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségűként lenne értékelhető és ezért a panasz befogadását és érdemi elbírálását megalapozná.
- [20] 3.4.2. A másik – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá.
- [21] Az indítványozó által támadott, a perújítási eljárásban született első- és másodfokú ítéletekben az eljáró bíróságok részletesen kifejtették, hogy a perújítási eljárást megalapozó új bizonyítékként elfogadott, javított képminőségű videófelvétel és a tanúvallomások alapján az inkriminált esemény- és cselekménysor tekintetében a résztvevők magatartását miként értékeli; azok jogi álláspontjuk szerint milyen tényállás, illetve büntetőjogi felelősség megállapítását vagy éppen meg nem állapítását alapozzák meg. A Miskolci Törvényszék támadott ítéletében külön kitért arra, hogy az indítványozó által korábban kezdeményezett tárgyalási jegyzőkönyv-kiegészítés elmaradása az ügy érdemi megítélését nem befolyásolta, illetve a korábbi ítélet tekintetében nem tekinthető feltétlen vagy relatív hatályon kívül helyezési okként {lásd: Miskolci Törvényszék 8.Bf.172/2024/12. számú ítélet, Indokolás [25]-[26]}. Kifejezetten részletesen indokát adta továbbá annak is, hogy a feljavított felvételek alapján megvizsgált eseménysorral kapcsolatban milyen érvek alapján döntött úgy, hogy az indítványozó – és ennek megfelelően édesanyja – vonatkozásában álláspontja szerint jogos védelmi helyzet miatt nem állhatott fenn. Megállapította, hogy a felvételen rögzített eseménysort egészében, folyamatában megtekintve kell értékelni, ahogyan azt a cselekményt közvetlenül észlelő kívülálló személyek is érzékelhették; nem pedig egyes képkockák egyenként történő kiemelésével és kizárólag az egyik résztvevő szemszögéből történő interpretálásával, ahogyan azt az indítványozó a bírósági eljárásban is tette. Ezen értékelés alapján pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal megegyezően arra a

megállapításra jutott, hogy az eseménysort az indítványozónak a testvérpár női tagjával szembeni, a bíróság értékelése szerint fizikai kontaktust kereső, agresszív és provokatív, másokban megbotránkozást keltő és kihívóan közösségellenes, vagyis a garázdaság büntetnének tényállását megvalósító magatartása indította el. Ezért függetlenül attól, hogy a nő segítségére siető testvére ugyancsak erőszakosnak, agresszívnek tekinthető magatartást tanúsított (melyet az alapeljárásban eljáró bíróság jogos védelemnek minősített és ezért a korábban szintén vádlott fiatalembert jogerősen felmentette), az indítványozó tekintetében nem lehetett megállapítani jogos védelmi helyzetet. A bíróságok értékelése szerint önmagában az, hogy indítványozó a magatartásával állítása szerint kizárólag édesanyja számára szerette volna az egyébként üres ülőhelyhez való hozzáférést biztosítani, a jogos védelem megállapítását nem alapozza meg.

- [22] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszában és annak kiegészítéseiben az eljáró bíróságok fentiekkel összefüggő megállapításait, vagyis a támadott bírósági döntéseket tény- és jogkérdésekben vitatja azon az alapon, hogy a rendelkezésre álló bizonyíték (a feljavított kamerafelvétel) alapján véleménye szerint egyértelműen megállapítható, hogy az események a bíróságok által rögzítettektől eltérően zajlottak le, illetve, hogy az ő magatartása egyáltalán nem volt erőszakosnak minősülő. Valamennyi, az indítványban állított alapjogi sérelmét ebből, az eljáró bíróságokétól eltérő álláspontjából vezeti le, mivel nézete szerint az általa rögzített helyes értelmezés mellett bűnössége nem (lett volna) megállapítható.
- [23] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítványozó érvelésének érdemi vizsgálata valójában olyan ténymegállapítási, bizonyítékértékelési és szakjogi kérdésekben történő felülmérlegelést, vagyis törvényességi, nem pedig alkotmányjogi szempontú felülbírálatot igényelne, amire az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. Annak ellenére, hogy beadványában az indítványozó külön kitért arra, hogy véleménye szerint indítványának kedvező elbírálása nem lenne ellentétes az Alkotmánybíróságra vonatkozó hatásköri korlátozással, az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy egy esetleges érdemi vizsgálat szükségképpen az említett, a bíróságok, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdésekben történő állásfoglalást igényelne, ennek hiányában nem folytatható le. Az Alkotmánybíróság azonban nem negyedfokú bíróság, és a nem alkotmányossági, hanem szakjoginak tekintendő kérdések ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel.
- [24] Az Alkotmánybíróság mindezek miatt a jelen ügyben is fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy töretlen gyakorlata szerint a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. „A jogszabályokat a

bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.

[25] Az indítványozó ezen felül többször utalt arra beadványaiban, hogy a bíróságok a döntéseikben olyan, az indítványozó által döntő jelentőségűnek tekintett cselekményekről nem tettek említést, amelyek az ügy mikénti megítélését alapjaiban változtatták volna meg. Ilyenként hivatkozik arra, hogy a bíróságok szerinte „elhallgatták” azt a körülményt, miszerint a testvérpár hölgy tagja az ő irányában rúgó mozdulatot tett, azt viszont már rögzítették, hogy ő a hölgy lábát megragadva elrántotta őt, aminek következtében a hölgy a földre esett. Ezen indítványozói állítással összefüggésben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az nem helytálló. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállás megállapítása körében {lásd: Miskolci Járásbíróság 3.B.756/2023/16. számú ítélet, Indokolás [13]} is és az indítványozó magatartásának értékelése körében is {lásd: Miskolci Járásbíróság 3.B.756/2023/16. számú ítélet, Indokolás [24]} kitért erre a rúgó mozdulatra; azonban azt az indítványozó azon cselekményével összefüggésben értékelte, amellyel a bíróságok megítélése szerint beszorította a nőt az üléshez. A másodfokú bíróság döntése a rúgó mozdulatot ugyan valóban nem említi külön, azonban az indítványozó magatartásának minősítése körében – mint az indítványozó által sem vitatott tény – rögzíti, hogy a hölgy az indítványozó cselekvése következtében került a földre, amikor „nem csupán megfogta a sértett lábát, hanem szándékosan néhány lépést hátrálépve meg is rántotta azt, ezáltal pedig tudatosan a sértett egyensúlyvesztését és leesését idézte elő” {lásd: Miskolci Törvényszék 8.Bf.172/2024/12. számú ítélet, Indokolás [43]}.

[26] Az Alkotmánybíróság mindezzel összefüggésben utal arra a körülményre is, hogy a másodfokú bíróság ezt a megállapítást már az elsőfokú döntésben foglaltak felülvizsgálata körében tette, ahol értelemszerűen már nem kerül megismétlésre minden, az alsóbb fokú bíróságok által korábban megtett megállapítás vagy rögzített tényállási elem; csak az ügy megítélése szempontjából lényegesnek tartottakat ismétli meg, fejt ki, vagy bírálja felül a másodfokon eljáró bíróság. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hivatkozik a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kidolgozott következetes gyakorlatára. Eszerint, a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás

[89]; 3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]]. „Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának nem minden egyes részletre, hanem az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie.” {lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31], megerősítette pl.: 18/2018. (VI. 12.) AB határozat}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést, vagy akár a vádiratot megalapozatlannak, tévesnek, vagy éppen hiányosnak és ezekből kifolyólag magára nézve sérelmesnek vagy igazságtalannak tartja, a fentebb idézett állandó gyakorlat szerint nem tekinthető a hatósági vagy bírósági eljárás tisztességessége követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek.

- [27] Ugyanez a megállapítás irányadó az önvédelemhez való jog kapcsán is. Az Alaptörvény V. cikkének hatókörét alkotmányjogi értelemben nem érinti az, ha az eljáró bíróságok a büntetőjogi értelemben vett jogos védelemmel kapcsolatban a rendelkezésükre álló bizonyítékok alapján szakjogi mérlegelésen alapuló, kellő részletességgel megindokolt döntést hoznak. Önmagában az, hogy egy konkrét ügyben ez a bíróság által mérlegelés alá vont eseménysor valamely résztvevőjére nézve a jogos védelmi helyzet megítélése vonatkozásában kedvezőtlen, míg más személy – jelen ügyben a korábbi III. rendű vádlott – esetében pedig kedvező eredményre vezet, nem veti fel az Alaptörvény V. cikkének sérelmét.
- [28] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességgént lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát megalapozhatná.
- [29] 4. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írott feltételnek, nincs lehetőség. Ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)-(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2025. június 24.

Dr. Patyi András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró